

Là con của Mẹ

Phạm Minh-Tâm

Lịch Phụng-vụ Công-giáo tháng Tám hàng năm là thời-gian mà bên cạnh các ngày lễ nhớ, lễ kính các thánh của Hội-thánh, nhất là các thánh được tín-hữu Việt-Nam biết đến nhiều như thánh Alfonso Maria de Liguori sáng-lập Dòng Chúa Cứu-thế, thánh Đa-minh (Dominique) sáng-lập Dòng Đa-minh, còn gọi là Dòng Anh Em Thuyết-giáo, hai mẹ con thánh-nữ Monica và Augustine thì có hai thánh-nhân xem ra còn hơi xa-lạ với tín-hữu Việt-Nam là thánh Jean-Baptiste-Marie Vianney và Maximilian Maria Kolbe. Song đặc-biệt hơn cả và cao-điểm của Phụng-vụ tháng Tám chính là lễ trọng và buộc theo tín-điều Đức Mẹ Hồn Xác Lên Trời, đã được Đức Giáo-hoàng Piô XII cùng toàn-thể Hội-thánh tuyên-tín ngày 1-11-1950.

Có điều, khi được anh chủ-bút đề-nghị một phần nội-dung của Diễn Đàn Giáo Dân kỳ này là tâm-ý hướng vào lời khẩn cầu...*Xin Đức Mẹ Đói Thương Nước Việt-Nam...* thì người viết nhớ thêm về một người mẹ nữa. Đó là Mẹ Việt-Nam. Rồi lan-man nghĩ lại đời mình từ những tháng năm đã qua, đã sống, đến hiện-tại và những ngày kế-tiếp phải sống như thế nào cho đúng đạo làm người giữa hai phần tâm-linh và trần-thế. Phải đặt bản-thân mình sao cho được hài-hòa giữa hai lãnh-vực thánh-thiên được Thiên Chúa mời gọi cho thông-hiệp và xã-hội thế-tục là nơi được Người sai phái đến dẫn-thân từ ngày chịu Phép Rửa. Là sống sao cho bớt bất-xứng với tâm-tình Đức Ki-tô trong cơn hấp-hối trên Thập-giá mà vẫn không quên gửi-gắm mình vào tay Đức Mẹ qua ông thánh Gio-an...*này là con Bà...đây là Mẹ con*. Là không ăn quyết những món nợ máu xương của biết bao đấng anh-hùng dân-tộc, của hàng-hàng lớp-lớp anh em đồng-bào. Tất cả đã thí mạng cho từng tấc đất để các giáo-đường cũng cùng mọc lên với đồng-bào tại khắp làng-mạc, khắp thành-thị Việt-Nam. Để tưới cho lúa thành gạo, thành cơm nuôi sống cả cộng-đồng dân-tộc, trong đó có tôi, có anh, có chị, có các em, các con cháu...

Làm con của Mẹ Thiên-quốc

Khi Đức Ki-tô nói... *Nước Ta không thuộc về thế-gian này...* thì không có nghĩa là Người phủ-nhận, chối bỏ chính môi-trường và cảnh-vực Người đã chọn để hoà nhập với mọi người trong cuộc sống 33 năm thế-tục. Người đã đến thế-giới này thật đơn-giản, nghèo nàn; không cố dính bén với vật-chất thế-gian, không cặm-cui sa-đà theo quyền-lực, lại càng không bám sát mê-mải chạy theo danh-lợi thế-gian để khi ra khỏi nơi đây cũng dứt-khoát vì sứ-mạng đã hoàn tất. Tuy ba mươi ba năm thật ngắn-ngủi cho một đời người nhưng đã khai mở một kỷ-

nguyên mới dài mãi theo vận-mệnh thế-giới con người. Đã xuất-hiện một Giáo-hội là một tập-thể quy-tụ những người gọi nô-m-na là “có đạo” trên khắp cùng mặt đất với những điều phải tin, những nền-nếp phải giữ và bao nhiêu việc phải làm.

Tin thì khó kiểm-chứng mức-độ trong lòng nhưng dễ qua mặt người đời bằng cách nói ngoài môi miệng, nơi kinh hạt. Đặc-biệt với tín-hữu Việt-Nam thì niềm tin được rất dễ thấy qua sự ước muốn “phép lạ” cách nồng-nhiệt. Đức Mẹ không còn là “gương nhân-đức” với hai bàn tay cứu giúp nữa mà bị coi như là cây đũa thần để quơ đến đâu thì lợi-lộc thế-gian tung vãi tới đó. Thành vậy, thay vì con cái của Đức Mẹ cũng tất-tưởi vội-vã và nhiệt-tình đi lo cho chị em mình đang đói khổ, đang trong tù hay mua cho các trẻ mồ-côi, nghèo khó tấm bánh manh áo thì lại hí-hửng, tung-bùng đồ xô nhau đến nơi nào có tin đồn Đức Mẹ khóc hay chảy dầu, chảy mỡ. Ở giữa Giáo-hội Công-giáo Việt-Nam hiện nay, Đức Ma-ri-a là “nạn-nhân” nặng-nề nhất của não-trạng này. Càng ngày người ta càng tìm cách mê-hoặc lòng tin của tín-hữu để mưu lợi hay phục-vụ cho những nhu-cầu thời-thế bằng những hình-thái tâm-linh nguy-tạo rồi đem danh xưng “Đức Mẹ” ra bảo-kê.

Những việc Chúa làm, những việc Đức Mẹ làm dĩ-nhiên là không giống các việc con người làm nên “lạ”; song không phải là “phép” mà chính là tấm lòng thương-xót dành cho con cái loài người trong cảnh-ngộ eo-hẹp và khốn-khó. Hàng ngày con cái của Đức Mẹ và anh em của Chúa đọc Kinh Lạy Cha vang dội còn hơn cái loa phát-thanh của “đài phùng khóm”, nhưng trong hợp-đồng hai chiều ...*xin Cha tha cho chúng con như chúng con cũng tha kẻ có tội với chúng con...* thì chỉ có chữ “xin” liên-tu bất-tận.

Nền-nếp sống của người Công-giáo phải giữ là bác-ái và công-bằng, song hai ý-niệm này thật khó thấy bằng việc làm thực-tế giữa người với nhau. Bác-ái ở đây không phải là tình-cảm tội nghiệp hay chút từ-tâm để xót thương những người bất-hạnh mà là niềm tin đã được thăng-hoa trong cõi tâm-linh sâu thẳm của con người. Là tinh-thần nhân-bản mà Thiên Chúa đã muốn anh em Người có từ khi con người được nâng lên bằng tương-quan huynh-đệ thân-tình. Là thánh-đức của Đức Mẹ trong sứ-mạng “đồng-công cứu chuộc”. Đức Mẹ, được có vị-thế đặc-biệt trong chương-trình cứu-độ của Thiên Chúa chính vì từ-tâm của Người. Vì lòng Người luôn đầy ắp lòng thương xót, hay giúp đỡ và ủi-an. Luôn nhạy-cảm với các khó-khăn của tha-nhân.

Thánh Gia-cô-bê nhấn mạnh “Đức tin không có việc làm là đức tin chết” (Gc. 2,17). Cụ thể hơn, Tin Mừng Mát-thêu chương 25 từ câu 31 đến câu 45 nói về cuộc phán-xét chung có thể xem như tóm gọn các việc Đức Ki-tô muốn người tin phải làm.

Linh-mục Jean-Baptiste-Marie Vianney nên thánh vì trong 41 năm làm mục-vụ họ đạo Arc đã liên-li làm việc đúng “đấng bậc mình”, làm thừa-tác-viên của Đức Ki-tô đi cứu-thế. Gần chúng ta nhất là thánh tử-đạo Maximilian Maria Kolbe, linh-mục Dòng Phan-xi-cô ở Ba-lan. Ngày 14-8-1941, vào tuổi 47, đã

tình-nguyện chết thay cho một người bạn tù không quen cùng bị giam trong trại Auschwitz của Đức-quốc-xã khi biết người này còn gia-đình, còn vợ con phải lo.

Là con của Mẹ Việt-Nam

Vào giữa lúc mà những người Việt-Nam từ trong nước ra đến hải-ngoại đang quay-quắt với thực-trạng Đất Nước trong thảm-họa diệt-vong; với cảnh những người con của Mẹ Việt-Nam bị đàn-áp vì tội chống ngoại-xâm phương Bắc, thì lại có rất nhiều và rất nhiều những đứa con vẫn vô-cảm, vẫn thờ-ơ như người ngoại-cuộc. Vẫn dửng-dung nhìn anh em đồng-môn với mình, đồng-đạo cùng mình bị cô-lập trong hoàn-cảnh cô-thế chỉ vì dám đứng lên đòi quyền sống cho dân-tộc mình.

Chẳng lẽ các nhà lãnh-đạo tôn-giáo, các trí-thức không thấy lạ là từ trước đến nay, đảng cộng-sản Việt-Nam đã hoàn-toàn bị Trung-cộng không-chế kiểu muốn gì được nấy, bảo sao nghe vậy rồi. Cả hai đảng đã làm biết bao nhiêu chuyện kiểu kẻ chan người húp để cho Tàu tự-tung tự-tác trên bao nhiêu phần đất rồi, mà có cần người dân nào đưa tay biểu-quyết đâu và cũng có sao đâu... Thế thì tại sao bây giờ vì muốn cắt thêm ba nhượng-địa Vân-đồn, Bắc Vân-phong và Phú-quốc với lá bài cho Trung-cộng thuê bao 99 năm, thì lại phải bày trò Quốc-hội thông-qua, cho dù ai cũng biết cái quốc-hội này chỉ là trò hề của chế độ? Xin thưa rằng, đối với gần hết các nước dân-chủ trên thế-giới thì Quốc-hội đúng là tiếng nói của toàn dân. Cho nên, nếu cả nước Việt-Nam vẫn làm thịnh, tám triệu công-dân Công-giáo Việt-Nam cũng làm thịnh, để mặc cho quốc-hội cộng-sản thông-qua hai luật của nhà cầm quyền Hà-nội là luật Đặc-khu kinh-tế và An-ninh mạng thì không cần biết nội-tình ra sao; song với công-pháp quốc-tế và trên giấy trắng mực đen vẫn mang lý-lẽ là toàn-dân Việt-Nam đã uỷ-thác cho những người đại-diện của mình tại quốc-hội ký văn-bản bán nước cho Trung-cộng.

Cũng vì thế mà tại trong nước đã có những cuộc biểu-tình phản-đối luật An-ninh mạng dùng để cô-lập thông-tin và luật Đặc-khu kinh-tế để hợp-thức việc Trung-cộng mặc tình tung-hoành trên toàn lãnh-thổ Việt-Nam. Ở hải-ngoại, các cộng-đồng Người Việt ty-nạn cộng-sản nhất-tề liên-kết ý-chí bằng những cuộc biểu-tình đồng loạt để hỗ-trợ đồng-bào trong nước.

Vào ngày 28-6-2018, Đức Giám-mục Thomas Nguyễn Thái Thành, Giám-mục Phụ-tá Giáo-phận Orange, Hoa-kỳ cũng lên tiếng trong tâm-tình một con dân Việt-Nam...

...Quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách. Ý thức rằng: Dù là một Giám Mục Công Giáo, tôi luôn tâm niệm rằng, tôi vẫn là một người Việt Nam, mang dòng máu Lạc Hồng. Đã từng là nạn nhân Cộng sản, tôi rất cảm thương cho số phận đồng bào ruột thịt mình đang bị bách hại ở quê nhà. Cách riêng những thành phần thấp cổ bé miệng, nhất là những nạn nhân đang bị chế độ bạo ngược của tập đoàn Cộng sản vô thần, vô tổ quốc, khủng bố, bức hiếp, xâm phạm thân

thê, giam giữ bắt công trong tù. Giản dị chỉ vì lòng yêu nước, ham chuộng tự do, hoà bình, công lý mà đồng bào ta không ngại nguy hiểm, dấn thân tham gia những cuộc xuống đường chống bè đảng “hèn với giặc, ác với dân”, gian tham bán nước, can tâm làm tay sai cho Tàu Cộng....

Riêng các bạn trẻ, tôi tha thiết mong các bạn đừng quên cội nguồn của mình. Dù các bạn tuổi trẻ tài cao, thành đạt nơi quốc gia mình đang sống, các bạn cũng là những người Việt Nam máu đỏ da vàng. Nếu các bạn thờ ơ vô cảm, đến khi nước mất nhà tan, các bạn sẽ trở thành người mất gốc, vô tổ quốc....

Hội-đồng Giám-mục Việt-Nam, các linh-mục tu-sĩ Việt-Nam, giáo-dân Việt-Nam mà tất cả cũng là những người con của Mẹ Việt-Nam, nghĩ sao khi vẫn cứ dửng-dung, vẫn cứ bỏ mặc anh em đồng-đạo mình đang bị đàn-áp thô-bạo chỉ vì họ nói lên tiếng của lương-tri, của công-ly và của lòng yêu quê-hương. Thế thì hoá ra đúng như Đức Tổng-giám-mục Nam-phi Desmond Tutu đã nói...*trước tình-trạng bất-công mà nếu anh em giữ thái-độ trung-lập là đã chọn đứng chung phía với kẻ đàn-áp rồi (If you are neutral in a situation of injustice, you have just chosen the side of the oppressor)...*

Giờ đây, hơn lúc nào hết, âm-vang những câu mở đầu bài hát “Mẹ Việt-Nam ơi chúng con vẫn còn đây” do nhạc-sĩ Nguyễn Ánh 9 phổ-nhạc theo lời thơ của tác-giả Hoàng Phong Linh là bút hiệu của ông Võ Đại Tôn...thật đủ làm người nghe thấy như lời thủ-thỉ với nhau rằng “Ta là người Việt-Nam”. Như niềm tự-hào của con cái còn giữ nòi giống của mẹ cha. Như lời tạ-tình hốt-hoảng và kịp lúc giữa khi nhà đang tan, nước sắp mất, anh em chung dòng máu Hồng Lạc đang bị đe dọa trước nguy-cơ đồng-hoá. Và trên hết, lại cũng như phảng-phất đâu đây lời hẹn-ước nước-non:

*Mẹ Việt-Nam ơi, chúng con vẫn còn đây...
Những đứa con bầu nhiệt-huyết dâng đây
Mang dòng họ của Lê, Lý, Nguyễn, Trần...*

Đây chính là thê đứng hiên-ngang của những người con trước mẹ mình. Mẹ Giáo-hội và Mẹ Việt-Nam. Là bản-phận người dân thời quốc-loạn.

Cho nên, khi...*xin Đức Mẹ đoái thương nước Việt-Nam...*với tâm-tình tự-nhiên của con cái trong hướng tâm-linh cần-thiết phải trông nhờ khi nguy khốn thì cũng không có nghĩa là giao khoán mọi sự trong tay Người rồi ngồi chờ “phép lạ”; song là như người Pháp có câu nói... *Aide-toi, le ciel t'aidera...*tạm hiểu bóng gió là có trời thì cũng phải có ta mới được.